

२०७३ माघ ४ मंगलबार १७-०१-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
“भीठे बच्चे- आत्मालाई निरोगी बनाउनको लागि रूहानी पढाइ पढ र पढाऊ, रूहानी हस्पिटल खोल।”

प्रश्न:- कुन चाहिँ एक आशा राख्नाले बाँकी सबै आशा स्वतः पूर्ण हुन्छन् ?

उत्तर:- केवल बाबालाई याद गरेर सदा स्वस्थ बन्ने आशा राख। ज्ञान-योगको आशा पूर्ण गन्थौ भने बाँकी सबै आशा स्वतः पूरा हुनेछन्। बच्चाहरूले कुनै पनि आदत बनाउनु हुँदैन। अलराउण्डर बन्नु छ। हुन त कमजोरी हरेकमा छन् तर सेवा अवश्य गर्नुपर्छ।

गीत:- धीरज धर मनुवा.....

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीत सुन्थौ। यस समयमा सबै आत्माहरूलाई धैर्यता दिइन्छ। आत्मामा नै मन-बुद्धि छ। आत्मा नै दुःखी हुन्छ त्यसैले बाबालाई बोलाउँछ- हे पतित-पावन परमपिता परमात्मा आउनुहोस्। कहिल्यै पनि ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई पतित-पावन भनिंदैन। जब उनीहरूलाई पनि भनिंदैन भने लक्ष्मी-नारायण, राम-सीता आदिलाई पनि भन्न सकिंदैन। पतित-पावन त एकै हुनुहुन्छ। विष्णुको चित्र त हुन्छ नै पावन। उनी हुन् विष्णुपुरीको मालिक। विष्णुपुरी स्थापना गर्ने हुनुहुन्छ शिवबाबा। उहाँले नै यस समय विष्णुपुरी स्थापना गरिरहनु भएको छ। वहाँ देवी-देवता नै रहन्छन्। विष्णुको घराना भनौं अथवा लक्ष्मी-नारायणको घराना भनौं, कुरा एउटै हो। यी सबै प्वाइन्ट धारण गर्नको लागि हो। बाबा हुनुहुन्छ रूहानी र यो रूहानी पढाइ हो, रूहानी सर्जरी हो। त्यसैले बोर्डमा नाम पनि यस्तो लेख्नुपर्छ “ब्रह्माकुमारी रूहानी ईश्वरीय विश्व विद्यालय”। रूहानी अक्षर अवश्य थप्नुपर्छ। रूहानी हस्पिटल पनि भन्न सकिन्छ, किनकि बाबालाई अविनाशी सर्जन पनि भनिन्छ, पतित-पावन, ज्ञानका सागर पनि भनिन्छ। उहाँले धैर्य दिइरहनु भएको छ- प्यारा बच्चाहरू म आएको छु। म आत्माहरूलाई पढाउँछु। मलाई सुप्रीम रूह भन्दछन्। आत्मालाई नै रोग लागेको छ, मैला परेको छ। सत्ययुगमा पवित्र आत्माहरू हुन्छन्, यहाँ अपवित्र आत्माहरू छन्। वहाँ हुन्छन् पुण्य आत्माहरू, यहाँ छन् पाप आत्माहरू। आत्मामा नै सारा आधार छ। आत्मालाई शिक्षा दिनेवाला हुनुहुन्छ परमात्मा। उहाँलाई नै याद गर्छन्। सबै कुरा उहाँबाट नै मागिन्छ। कोही दुःखी कंगाल छ भने भन्छ- कृपा गर्नुहोस्, केही पैसा धनवानबाट दिलाइदिनु होस्। पैसा मिल्यो भने भन्छन् ईश्वरले दिनुभयो वा दिलाउनुभयो। कोही सिकर्मी छ भने उसलाई सेठबाट मिल्छ। बच्चाहरूलाई पिताबाट मिल्छ। तर नाम ईश्वरको प्रख्यात हुन्छ। अब ईश्वरलाई त मनुष्यहरूले जान्दैनन्। त्यसैले यी सबै युक्तिहरू रचिन्छ। सोधिन्छ- परमपिता परमात्मासँग तपाईंको के सम्बन्ध छ ? प्रजापिता ब्रह्मा र जगदम्बासँग तपाईंको के सम्बन्ध छ ? राज-राजेश्वरी लक्ष्मी-नारायणसँग तपाईंको के सम्बन्ध छ ? उनीहरू त स्वर्गको मालिक हुन्। अवश्य स्वर्गको स्थापना गर्नेले उनलाई वर्सा दिएको हुनुपर्छ। यिनी त विष्णुपुरीको मालिक हुन् नि। मुख्य चित्र हो शिवबाबा र ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको। विष्णुको पनि सजिसजाऊ रूप देखाइन्छ। विष्णुद्वारा पालना गराउनुहुन्छ, शंकरद्वारा विनाश। उनको त्यति कर्तव्य छैन। स्तुति लायक शिवबाबा हुनुहुन्छ र विष्णु पनि बन्छन्। शंकरको पार्ट बेग्लै छ। नाम राखेका छन् त्रिमूर्ति। राम-सीता, लक्ष्मी-नारायण यिनै मुख्य चित्र हुन्। त्यस पछिको चित्र हो रावणको। त्यो पनि ठूलो ४x६ फुटको बनाउनुपर्छ। रावणलाई वर्ष-वर्ष जलाइन्छ। यिनीसँग तपाईंको के सम्बन्ध छ ? यिनलाई जलाउँछन्, त्यसैले अवश्य ठूलो दुस्मन भयो। प्रदर्शनीमा उनको ठूलो चित्र हुनुपर्छ। यिनको राज्य

२०७३ माघ ४ मंगलबार १७-०१-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन द्वापरदेखि सुरु हुन्छ, जबकि देवी-देवताहरू वाममार्गमा गिन्छन्। यी बाहेक बाँकी जो चित्र छन्, त्यसको फेरि बेग्ला-बेग्लै प्रदर्शनी देखाउनुपर्छ ताकि यी सबै कलियुगी चित्र हुन्। गणेश, हनुमान्, कछुवा, माछा आदि सबैको चित्र राख्नुपर्छ। यस्ता धेरै प्रकारका चित्र पाइन्छन्। एकातिर कलियुगी चित्र, एकातिर हुन् तिम्ना चित्र। यिनीहरूको बारेमा तिमीले सम्झाउन सक्छौ। मुख्य चित्र हो शिवबाबाको र लक्ष्म-उद्देश्यको। लक्ष्मी-नारायणको अलग छ, संगमयुगको अलग छ र कलियुगको अलग हुनुपर्छ। चित्रहरूको प्रदर्शनीको लागि धेरै ठूलो कोठा हुनुपर्छ।

दिल्लीमा धेरै आउँछन्। असल र खराब हुन्छन् नै। बडो सम्हाल गर्नुपर्छ, यसमा चाहिन्छ पहिचान। प्रधान न्यायाधीशबाट उद्घाटन गराउँछन्। उनी पनि प्रसिद्ध नम्बरवन हुन्। राष्ट्रपति र प्रधान न्यायाधीश बराबर हुन्। एक अर्का लाई शपथ गराउँछन्। अवश्य केही बुझ्नेका छन्, त्यसैले त उद्घाटन गर्छन् नि। निर्माणको नै उद्घाटन गर्छन्। विनाशको त उद्घाटन गर्दैनन्।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, अब तिम्नो सुखका दिन आउँदै छन्। बोर्डमा पनि हस्पिटल नाम अवश्य लेख्नुपर्छ। कसले स्थापना गर्‍यो? अविनाशी सर्जन पतित-पावन बाबा हुनुहुन्छ नि। पावन दुनियाँमा त पावन मनुष्यलाई कहिल्यै बिमारी आदि हुँदैन। पतित दुनियाँमा त धेरै बिमारी छन्। सेवाको लागि विचार चलाउनुपर्छ। कुन-कुन चित्र राख्नुपर्छ, कसरी सम्झाउनुपर्छ। यदि कुनै बेसमझले सम्झायो भने केही पनि बुझ्न सक्दैनन्। भन्छन् यहाँ त केही पनि छैन। गफ लगाइरहन्छन् यसैले प्रदर्शनीमा कहिल्यै पनि बुद्धहरूलाई सम्झाउनको लागि खडा गर्नु हुँदैन। सम्झाउनेवाला पनि समझदार हुनुपर्छ। भिन्न-भिन्न प्रकारका मनुष्य आउँछन्। ठूलो मानिसलाई कुनै बुद्धले सम्झायो भने सारा प्रदर्शनीको नाम बदनाम गरिदिन्छ। बाबा बताउन सक्नुहुन्छ— फलानो-फलानो कस्तो किसिमको टिचर हो। सबै एकै प्रकारका होसियार छैनन्। देह-अभिमानि पनि धेरै छन्।

अब बाबा भन्नुहुन्छ— हे आत्माहरू! तिम्नो सुखका दिन आइरहेका छन्। स्वर्गको नाम त सबैले गाउँछन्। तर स्वर्गमा पनि नम्बरवार पद छन्। नर्कमा पनि नम्बरवार पद छन्। विजय मालामा उनीनेवाला राज-राजेश्वर बन्छन्। हामीले सोध्दछौ पनि— ज्ञान ज्ञानेश्वरी जगत् अम्बासँग तपाईंको के सम्बन्ध छ? ज्ञान-ज्ञानेश्वरीलाई ईश्वरले ज्ञान दिनुहुन्छ त्यसपछि राज-राजेश्वरी बन्छन्। जगत् अम्बाका पनि धेरै बच्चाहरू छन् र प्रजापिता ब्रह्माका पनि धेरै बच्चाहरू छन्। कति सूक्ष्म कुरा छ। मनुष्यहरूले यो कुरा बुझ्न सक्दैनन्— प्रजापिता ब्रह्मा र जगत् अम्बा, यी को हुन्! प्रजापिता ब्रह्माका मुख वंशावली हुन् नि। समझदार जो छन्, उनीहरूले तुरुन्तै सोध्छन्— हामीलाई यो कुरा बुझाइमा आएन, प्रजापिता ब्रह्मा र जगत् अम्बाको आपसमा के सम्बन्ध छ? जो यतिका बच्चाहरू मुखबाट भएका छन्। यस्तो-यस्तो प्रश्न सोध्नाले आउनेवालाको बुद्धिको पनि थाहा हुन्छ। बाबाले सबै रहस्य सम्झाउनुहुन्छ। त्रिमूर्ति, वृक्ष, सृष्टिचक्र, लक्ष्मी-नारायणको चित्र (लक्ष्म-उद्देश्य) पनि छ, वर्सा दिनेवाला पनि माथि खडा हुनुहुन्छ। त्यसैले सम्झाउनेवाला बडो होसियार हुनुपर्छ। प्रश्नावली पनि धेरै राम्रो छ। रावणसँग तपाईंको के सम्बन्ध छ? यतिका ठूला-ठूला विद्वान्, पण्डित आदिले केही पनि बुझ्दैनन्— यो दुस्मन कसरी हो! हामीले पनि पहिले बुझ्नेका थिएनौं। बाबा भन्नुहुन्छ— यी जो ब्रह्मा हुन्, जसलाई मैले एडप्ट गरेको छु, उनले पनि जान्दैनथे।

२०७३ माघ ४ मंगलबार १७-०१-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन अहिले जानेका छौ, त्यसैले अरूलाई पनि बुझाउने धेरै सोख हुनुपर्छ। यो प्रदर्शनी बिलकुल नयाँ छ। यदि कसैले नक्कल गरे पनि सम्झाउन सक्दैनन्। यो आश्चर्य छ। बडो नशा हुनुपर्छ। सेवामा पूरा लाग्नुपर्छ। तिम्रा चित्र धेरैले माग्नेछन्, त्यसैले धेरै हुनुपर्छ। सेवाको लागि विशालबुद्धि हुनुपर्छ। खर्च त हुन्छ नै। पैसा त खर्च गर्नको लागि नै हो। खर्च गर्दै गयो भने आउँदै जान्छ। धन दिएर धन सकिँदैन। बच्चाहरू धेरै बन्दै जान्छन्। पैसा त सेवामा नै लगाउनु छ। राजधानी त सत्ययुगमा हुनेछ। यहाँ त महल आदि बनाउनु छैन। त्यसमा सरकारको कति खर्च हुन्छ। यहाँ हुन्छ चित्र बनाउने खर्च। दिन-प्रतिदिन प्वाइन्ट धेरै राम्रा निस्कदै जान्छन्। बडो युक्तिले सम्झाइन्छ— रावण राज्य कहिले देखि सुरु भएको हो ? आधा समय रावणको राज्य, आधा समय रामको राज्य। यस रावणबाट बाबा नै आएर छुटाउनुहुन्छ अरू कसैले पनि छुटाउन सक्दैन। यसको लागि त सर्वशक्तिमान् नै चाहिन्छ। उहाँले नै माया माथि विजय हासिल गराउन सक्नुहुन्छ। फेरि सत्ययुगमा यो रावण दुस्मन नै हुँदैन। बिस्तारै-बिस्तारै तिम्रो प्रभाव धेरै निस्कनेछ। फेरि बाँधेली माताहरू, कन्याहरू सबै छुट्नेछन्। सम्झन्छन्— यो त राम्रो कुरा हो। कलंक त लाग्नु नै छ। कृष्णमाथि पनि कलंक लाग्यो नि। स्थापनाको समयमा पनि भगाउने आदिको कलंक लगाए, गाली दिन्थे। फेरि स्वर्गमा पनि कलंक लगाएका छन्, सर्पले डस्यो, यो गरे.... कतिका फाल्नु कुरा गरे। प्रदर्शनीमा धेरै आउँछन्। फेरि उनीहरूलाई भनिन्छ सेन्टरमा आएर बुझ्नुहोस्। आएर आफ्नो जीवन बनाउनुहोस्। कालमाथि विजय प्राप्त गर्नुहोस्। वहाँ कालले खाँदैन। एक कहानी छ— यमदूत लिन गयो तब उनलाई भनियो तिमी भित्र घुस्न सक्दैनौ... यो धेरै बुझ्नु पर्ने कुरा हो। यसमा विशाल बुद्धि चाहिन्छ र देही-अभिमानी चाहिन्छ। म आत्मा हुँ, पुरानो सम्बन्ध र पुरानो शरीरको भान राख्नु छैन। अब नाटक पूरा हुँदैछ, हामी वापस जाँदैछौं। स्वर्गमा गएर हामीले नयाँ सम्बन्धमा जुट्नु छ। यो ज्ञान बुद्धिमा छ। यो पुरानो दुनियाँ त खतम हुँदैछ। हाम्रो सम्बन्ध छ बाबासँग र नयाँ दुनियाँसँग। यो कुरा स्मरण गर्नुपर्छ। यो ज्ञान तिमीलाई मिलिरहेको छ भविष्य नयाँ दुनियाँको लागि। यो पुरानो दुनियाँ त चिहान हुँदैछ, यससँग के दिल लगाउनु छ। यो त देह सहित सबै कुरा खतम हुनेवाला छ। देही-अभिमानी बन्नु राम्रो छ। हामी बाबाको पासमा जान्छौं। आफूसँग कुरा गर्नु छ अनि अरूलाई सम्झाउन सक्छौ।

अब तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— हाम्रो सुखको दिन आइरहेको छ। जति पास हुने पुरुषार्थ गछौं, त्यति पद पनि उच्च पाउनेछौ। सर्टिफिकेट त टिचरले नै दिनुहुन्छ नि। उहाँले जान्नुहुन्छ यिनमा कति सच्चाइ छ। कति सेवाधारी छ। यसले निर्माणको काम गर्छ। विनाशको काम त गर्दैन! सेवाधारी नै दिलमा चढ्छन्। हुन त अहिले परिपूर्ण कोही छैनन्। कमजोरी त सबैमा रहन्छ। परिपूर्ण त पछि गएर बन्नु छ। सोख राख्नु छ — मनुष्यको जीवन कसरी बनाऔं। काँडाहरूलाई फूल बनाउनु छ। बाबाले पनि काँडा जस्ता मनुष्यलाई फूल बनाउनुहुन्छ। देवता बनाउनुहुन्छ। ज्ञान र योग पनि चाहिन्छ। बच्चाहरू वृद्धि हुँदै रहे भने कसैले पनि विरोध गर्दैनन्। सीधा हुन्छन्। यहाँ कोही पनि देवता त छैनन्। हरेक कुरामा ध्यान दिनुपर्छ। अलराउण्ड बुद्धि चाहिन्छ। सेवा ठीकसँग कसैले गर्छन् वा गर्दैनन्। कोही आराम-पसन्द त छैनन्! सारा दिन यो चाहियो, ऊ चाहियो त छैन! यसलाई भनिन्छ लोभ। कपडा राम्रो चाहिन्छ, भोजन राम्रो चाहिन्छ। आशा धेरै रहन्छन्। वास्तवमा यज्ञबाट जे मिल्छ त्यही राम्रो। संन्यासी कहिल्यै अरू चीज लिदैनन्। सम्झन्छन्—

२०७३ माघ ४ मंगलबार १७-०१-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन आदत राम्रो होइन। शिवबाबाको यज्ञबाट सबै कुरा ठीक मिल्छ। फेरि पनि केही आशा रहन्छ। पहिले ज्ञान-योगको आशा त पूरा गर। त्यो आशा त जन्म-जन्मान्तर राख्दै आयौ। अब त बाबालाई याद गर्नाले हामी सदा स्वस्थ बन्नेछौं— यो आशा राख्नु छ। त्यसैले यो अवश्य लेख्नु छ यो रूहानी हस्पिटल हो, जसबाट मनुष्य सम्झ्नु यो हस्पिटल वा कलेज पनि हो। बाबाले घर पनि हस्पिटल र कलेजको ढंगले बनाउनु भएको छ। कलेजमा कुनै शृंगार हुँदैन, सिम्पल हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) आराम-पसन्द बन्नु हुँदैन, सेवा गर्ने धेरै सोख राख्नु छ। सेवामा नै पैसा खर्च गर। मनुष्यको जीवन काँडाबाट फूल बनाऊ।
- २) सधैं निर्माणको काम नै गर्नु छ, विनाशको होइन। आफूसँग कुरा गर्नु छ— म कहाँ गइरहेको छु! के बनिरहेको छु!

वरदानः— माया र प्रकृतिको हलचलबाट सदा सुरक्षित रहने दिलारामको दिलतख्तनशीन भव

सदा सुरक्षित रहने स्थान— दिलाराम बाबाको दिलतख्त हो। सदा यसै स्मृतिमा रहने गर— मेरो यो श्रेष्ठ भाग्य हो, भगवान्को दिलतख्त-नशीन बनें। जो परमात्माको दिलमा छ अथवा दिलतख्तनशीन छ, ऊ सदा सुरक्षित हुन्छ। माया वा प्रकृतिको तूफानले उसलाई हल्लाउन सक्दैन। यस्तो अचल रहनेहरूको यादगार अचलघर हो, चंचल घर होइन। यसैले स्मृति रहोस्— हामी कैयौं पटक अचल बनेका हौं र अहिले पनि अचल छौं।

स्लोगनः— ज्ञान स्वरूप, प्रेम स्वरूप बन्नु नै शिक्षालाई स्वरूपमा ल्याउनु हो।

तपस्वी मूर्त बन

तपस्वी स्वरूपको आसनमा बसेर आफ्नो श्रेष्ठ शान, रूहानी शानको स्थितिमा स्थित भएर मानिसहरूलाई दुःखी बनाउने परिस्थितिलाई समाप्त गर। आफ्नो शानबाट परेशान आत्माहरूलाई शान्ति र चैनको वरदान देऊ। लाइट हाउस र माइट हाउस स्थितिलाई बुझेर त्यसै स्वरूपमा स्थित होऊ।